

Conservadors a mig gas a Catalunya

written by Llorenç Prats | 16 de desembre de 2023

Els catalans, si més no fins l'aparició del Front Nacional de Catalunya, FNC, eren orfes d'una opció política conservadora, de centra dreta. Almenys tal com aquest grup polític s'autodefineix, i més enllà d'altres possibles etiquetes, qui sap amb quines intencions.

L'amalgama europea de forces polítiques liberals, demòcrata cristianes i conservadores, cada vegada, com en un procés de destil·lació, acaben essent cada dia més una dreta conservadora, atenta a protegir les seves institucions, les seves famílies i la seva prosperitat, en llibertat, per damunt de tot.

Un discurs que si bé a Europa s'ha normalitzat i ha adquirit una naturalitat absoluta, a Catalunya i arreu dels Països Catalans, encara arrossega tota mena de desqualificacions sense fonament o poc raonables.

Una força política conservadora, sigui britànica, catalana o alemanya, el primer que mira és pel seu país. Toca de peus a terra i no s'apunta a la globalització que acaparen principalment les grans multinacionals. Les quals les blanquegen les forces dites progressistes que al nostre país lidera de forma notable el PSC/PSOE. I només per no apuntar-se al discurs globalitzador, s'expressen com formacions nacionalistes. De fet, lògicament, el conservadorisme acostuma a ésser nacionalista. Defensor de la pròpia casa, el lloc segur on néixer, créixer i establir-se.

La tendència europea, la del nostre entorn democràtic, està girant cap a la dreta. I la dreta liberal, la dels negocis, ha deixat de respondre als interessos socials. En canvi, la dreta conservadora, en les seves diverses intensitats, sembla que

pot créixer. A Catalunya, l'existència i àmplia implantació del Front Nacional de Catalunya n'és una mostra.

Però és una tessitura política complicada ja que es podria contradir, com va passar al Regne Unit, amb la defensa d'una més alta integració europea, d'una banda, i també amb un posicionament més distant respecte a la influència del Estats Units/OTAN. Dues claus que van evolucionant de manera dispar i que segurament són a la base de les dificultats, també a Catalunya, per articular de forma incontestable, propostes conservadores o de centre dreta.

Una dreta catalana que defensa tots els valors de la democràcia (llibertat d'expressió, drets fonamentals, estat de dret,...) no s'hauria de confondre amb qualsevol opció d'ultradreta o d'extremisme conservador que seria fàcilment identificable quan no condemna qualsevol forma d'autoritarisme. I això a Europa es fa amb normalitat però a Catalunya encara no. La prova del cotó, com dirien, és l'autoritarisme. A Espanya és fàcil trobar-lo. I a Catalunya és inexistent.

Des del 1936, quan la dreta ultraconservadora espanyola va actuar autoritàriament, amb un cop d'estat, el vestigi de la seva actuació roman intacte. Per això, costen d'entendre les opcions conservadores democràtiques espanyoles. I també, encara, les catalanes, per una analogia mandrosa, si més no fins que es faci la independència, i la nova democràcia republicana, empari amb sincera vocació ciutadana els que defensen els ideals de la tradició, la família, la cultura de l'esforç i l'amor a les institucions pròpies com a màxima prioritat.